

Loes den Hollander

Schijnvertoon

thriller

 Uitgeverij Oorsprong

*Er bestaat geen gerechtigheid,
er bestaan alleen grenzen.*

– Albert Camus

Het is een bloedmooie vrouw, er is niets aan haar waar een man niet naar zou willen kijken. Ze beweegt zich soepel, de manier waarop ze loopt is achtere-loos en tegelijk zelfverzekerd. De paardenstaart op haar achterhoofd deint mee met elke stap die ze zet. Ze heeft mooi haar, ze zou het los moeten laten hangen. Het wordt ook tijd dat ze de dode punten even laat knippen. Hij kan zijn ogen niet van haar perfecte billen af houden.

Klopt het, kijkt ze naar hem? Hij weet zeker dat ze glimlacht als ze de kamer verlaat.

‘Zit niet zo naar de kont van die meid te staren,’ sist Berts vader. ‘Je bent hier voor je moeder, schenk eens wat meer aandacht aan háár.’

‘Laat die jongen toch kijken,’ fluistert zijn moeder. ‘Hij is een gezonde vent.’ Haar stem is nog steeds niet op volle sterkte.

Bert voelt dat hij opgewonden raakt.

Zijn moeder glimlacht. ‘Ze is mooi.’

‘Veel te mooi voor een sloeber als hij,’ stelt zijn vader vast. Soms zou Bert zijn verwekker een optater willen geven die zijn kaak breekt.

‘Ik ga naar beneden, ik moet roken,’ meldt zijn

vader. Hij kijkt op zijn horloge. ‘We vertrekken om kwart over zeven, geen minuut later.’

‘Heb je nog iets gehoord?’ wil zijn moeder weten.

Nu zou hij kunnen vragen wat ze bedoelt, maar hij wil het lieve mens niet lastigvallen met zijn irritatie. Ze meent het goed en ze is nu ziek. Een buikoperatie valt nooit mee, laat hij blij zijn dat het alleen een cyste bleek te zijn en geen tumor. Hij moet er niet aan denken dat zijn moeder nooit meer zou thuiskomen en hij alleen met zijn vader zou achterblijven. ‘Ik heb niets gehoord na het laatste telefoongesprek,’ zegt hij.

‘Ook niet van de advocaat?’

‘Ook niet van de advocaat. Die heeft gezegd dat het wel even kon duren voor hij iets kon laten weten.’

Zijn moeder zucht. ‘Ik mis de kinderen. Je vader mist ze ook.’ Bert zwijgt.

Ze grijpt zijn hand vast. ‘Ik zou het zo fijn vinden als je een nieuwe vriendin kreeg.’

Hij staart naar de deur. Er komt iemand aan. De voetstappen passeren en de deur blijft dicht. Geen aantrekkelijk lijf, geen dansende paardenstaart.

Hij moet iets verzinnen om met die vrouw in contact te komen.

‘Het is bijna vijf over zeven,’ waarschuwt zijn moeder.

‘Waarom ben je nog niet naar huis? Je moest toch tot zes uur werken?’

Sharon hoort de veroordeling die is verpakt in de vraag. Het is haar al een paar keer opgevallen dat Lisa snibbig en geïrriteerd op haar aanwezigheid reageerde, zeker als ze na haar diensttijd nog in het kantoor rondhing. ‘Ik moet nog een paar statussen bijwerken, kwestie van te lang gekletst met een paar patiënten.’

Lisa kijkt haar meewarig aan. ‘Dat zal wel.’

‘Heb jij er moeite mee dat ik ervoor kies mijn werk goed af te maken, Lisa?’

‘Nee hoor, ik hou alleen niet van uitslovers.’

Er zijn stemmen op de gang, Sharon spitst haar oren. Is Vigo erbij?

De deur vliegt open. Vigo loopt voorop, breed lachend. Zijn gezicht betreft als hij Sharon ziet zitten.

‘Wil je nog patiënten zien?’ vraagt Lisa. ‘Ik loop met je mee.’

‘Alleen mijn operatiepatiënten die terug zijn van de IC,’ hoort Sharon Vigo zeggen, terwijl hij de gang op loopt. Ze wil ergens anders naar kijken, maar haar

ogen moeten zijn mooie lijf zien.

Waarom betrok zijn gezicht?

Ze wil weten waarom hij gisteravond niet is gekomen. Het is al vaker gebeurd dat hij niet komt opdagen, maar dan stuurt hij een whatsappje of spreekt een bericht in op haar mobiel. Het heeft altijd te maken met de thuissituatie, meestal een kind dat onverwacht ziek is en zijn vrouw die een afspraak heeft, dan moet hij thuisblijven. Later maakt hij dat altijd goed.

Sharon moet een paar keer slikken als ze dit denkt.

Ze kan beter snel weggaan en ervoor zorgen dat ze hem niet tegen het lijf loopt als ze de afdeling verlaat. Misschien voelt hij zich door haar gecontroleerd en zint hem dat niet. Ze wil niet dat hij zoiets denkt, maar ze kan hem nu niet aanspreken, want dat valt op. Lisa zal meteen in de gaten hebben dat hun gesprek niet over het werk gaat en als die eenmaal onraad ruikt... Sharon huivert bij het idee dat haar teamleider erachter komt dat Vigo en zij iets met elkaar hebben. Als dat gebeurt, weet morgen het hele ziekenhuis het. En als het hele ziekenhuis het weet, kun je erop wachten dat iemand Vigo's vrouw inlicht. En dat is te vroeg, de kinderen zijn nog te jong om

een scheiding te kunnen verwerken. Hij wil pas scheiden als zijn dochter en zijn zoon naar de middelbare school gaan, dan valt er volgens hem iets uit te leggen. De jongste is nu zes, dat betekent nog zes jaar wachten en genoeg nemen met gestolen uren en geheime gevoelens. Niemand weet iets van deze affaire, ook Sharons beste vriendin Zita en zelfs haar zus Megan niet. Ze logt uit en grijpt snel haar tas. De gang is leeg, ze rent naar de deur. Als ze in de lift staat drukt ze haar handen tegen haar borstkas totdat haar hartslag bedaart. Het elastiek van haar paardenstaart zit te strak, ze maakt haar haren los en schudt ze langs haar hoofd.

Zal ze een briefje onder zijn ruitenwisser doen? Ze denkt aan de manier waarop hij keek toen hij haar zag zitten. Beter van niet. Ze gaat gewoon naar huis, misschien komt hij naar haar toe. Het is heel goed mogelijk dat hij zo keek om juist niet de schijn te wekken dat hij blij was haar nog even te zien. Waarom lukt het niet dit te geloven?

Ze hoort haar mobiel en graait in haar tas. Vigo? Haar keel is droog.

Het is verdomme haar zus. Met een woest gebaar schakelt ze het geluid uit.

Twee kilo afgevallen. Annebeth houdt haar adem in. Ziet ze het goed? Het klopt, de wijzers van de weegschaal blijven nadrukkelijk op het getal 76 staan. Het is natuurlijk nog maar een begin, er moet nog zestien kilo verdwijnen, maar de kop is eraf.

Ze zingt als ze onder de douche staat en als ze zich afdroogt verbeeldt ze zich dat ze iets voelt wat op het begin van een taille lijkt. Het is gelukt, juicht ze in gedachten. Eindelijk! Het kan, ze kan het, ze wil het zo graag. En als ze eenmaal weer zestig kilo weegt zal ze ervoor zorgen dat ze nooit meer een gram aankomt. Absoluut nooit meer.

Ze zou het aan iemand willen vertellen en geprezen willen worden. Maar aan wie? Haar vriendinnen met wie ze één keer per maand samen eet prátén alleen over afvallen, maar doen niets wat daarmee te maken heeft. Ze kan erop rekenen dat ze te horen krijgt dat die twee kilo er volgende week weer aan zitten, als ze hun maandelijkse etentje hebben gehad. Hoe vertelt ze aan die twee dat ze voorlopig afhaakt en misschien wel nooit meer meedoet, tenzij ze op die avonden gezond gaan eten? Gezond eten, wat een term. Dat klinkt schraal, daar krijg je acuut honger

van. Haar stiefmoeder spoort haar iedere keer als ze haar ziet aan om iets aan haar gewicht te doen. Zal ze die bellen? Ze belt haar nooit om iets persoonlijks uit te wisselen, alleen om afspraken te maken waar niet aan te ontkomen valt als je familie van elkaar bent geworden. Hoe zou ze reageren? Haar eigen moeder zou trots zijn en haar stimuleren. Maar ze zou ook iets zeggen in de trant van dat het voor haar niets uitmaakt, als Annebeth zich maar goed voelt. Terwijl ze haar haren droog föhnt, verlangt ze heftig naar haar moeder.

Als ze de badkamer uit komt, hoort ze de telefoon overgaan. De stem van haar oudste eetclubvriendin begint direct te ratelen. Waarom heeft Annebeth nog steeds niet gebeld? Ze had eergisteren toch een blind date? Hoe ging dat? Was het wat?

Annebeth haalt diep adem. ‘Of het wat was? Kind, het was een ontzettend stuk, een reus van bijna twee meter. Ik kon onder zijn oksels door lopen.’

‘Heb je seks gehad?’ De vraag klinkt opgewonden.

“Seks” klinkt te veel als enkelvoud. Denk maar rustig in meervoud.’

‘Echt waar? Dat heb jij weer, waarom heb ik dat nooit? Als ze mij zien, zijn ze alweer bijna weg. Dus hij viel wel op een stevige vrouw?’

‘We hebben het niet over mijn omvang gehad. We hebben samen gegeten en lekker gekletst en toen is hij met me meegegaan.’

‘Ga je hem vaker zien? Denk je dat hij nog een keer belt?’

‘Ik zie het wel, je weet het toch nooit met die kerels?’

‘Breek me de bek niet open. Maar dit heb je binnen. Ik ben jaloers op je, ik sla tegenwoordig bijna iedere dag de hand aan mezelf. Nou ja, daar is ook niets mis mee, toch? Ik zie je zondag. Ik heb een nieuw pastarecept.’

‘Ik ben twee kilo afgevallen,’ zegt Annebeth.

‘Nou, die zitten er volgende week maandag wel weer aan. *Love you.*’

Voordat Annebeth nog iets kan zeggen is het gesprek voorbij. Ik bel zaterdag af, neemt ze zich voor.

Er ligt nog een zak pinda's in de kast, maar die gaat ze beslist niet openmaken. Die gaat ze weggooien, nu! Ze grijpt de zak en zet haar voet op het pedaal van de afvalbak. Nu snel eten klaarmaken. Ze schrijft iedere dag op wat ze mag eten en snoepen of snacken is taboe. Dat houdt ze al een week vol en het resultaat mag er zijn. Er komt een dag dat ze werkelijk met een